

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΚΩΣΤΑΣ Ο ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

(Είς δύο δόσεις)

Μεσογραφία, ένδοξαφία, μετρογραφία, είδογραφία, κενογραφία, έρλουμπεγραφία, διηγηματογραφία, κριτικογραφία, νοσογραφία, βρογραφία, τεχνογραφία, γλωσσοτεχνογραφία, κοινωνιολογογραφία, κεινουργογραφία, ταλαντογραφία, και τράβα κορδέλλα...

Και ταβία πάντα διά μέσου σφαιματολημάτων, άρχαίων, κοταρινών, χασιάνων και κουτσάφων, παρθέτων, παρβεβόλων, πλαιογραφιών, κεινολογίων και παρκελλίων, λοφ το... λούτων και της πενταίας του ήπυ κάλιμακοτογραφώσαν πολυμήτην άνατόμη «Λογία».

ΑΝΗΓΥΡΙΣ πανηγύρεων. «Άριτε πλάς», και διεσδοσία ή τοιμίδα του Σκιστοράφου, και περισαγώνιας και τον κατορθώνοντα να διακνήρη δως τώρα τις περιπορτικες μοσείες της Κώστα τον Παρορίτην, ένδοξα άγαθού ένστικτου, αλλά ήμισα άγαθής εξελίξεως.—φιλολογική, έννοια, γάουμ και το νόμιας —ήθληματικών περιφρονητήν της κοινής άντιλήψεως και της κοινής κλεισιθήςιας, άφω εξέχους το διανοητικών και αισθητικών του πόν και έπι του όριζόντος της Φιλολογίας, ός «δημηματογράφος [παρένθεσις Α΄. Κατ' αυτόν: άνη—και όμι: άνη—, όιος και: τον όντου, μέλλόντου, φώτου, κ.τ.λ.], κριτικός, κοινωνιολόγος, και κοινοτογράφος άκόμη [παρεμβολή Α΄, διά την ενστέφαν μας όιας. Α΄ έξέσις: κοινοτογραφία, ένδοξαφία, κ.λ.π., καθός και πάλαι έλλα, άλλου έντον και άλλου έννοιολογικών και παραστατικών άπόψεων, εινε ιδίκα μου], βεβαίως έπειδή ή έδωσα καινη τον άποσώληος όσάδη άνακτων διά άποσοφισμ και να κοινήν όλον τον πνευματικών και καλλιτεχνικών βρασιών του. [Πλαγογραφία Α΄. Γράφοντας γιά κεινματικών και αισθητικών πόν», βεβαίως, άγαπητοί έν Χριστιφ όδελφοί, άν έύγομεν άλλου προσασιφών τον άκατοτων άλλως τε και τόσον.—έπί καθαράν και σκήτην κοινωνικήν έποψην, ένδραμοσιμένον προς τον ένστων του και τοσφάσιους του έλλογιμάτοτων έν έλλογίσις Κώντων τον Παρορίτην, λογογράφον, κοινοτομόν, και έύρους όιδη τί άλλο άκόμη, σόν τήν γουλιωτάτην όσφ Χρόσφ. Κωσις άν εν ενε υπεύθυνος διά το πόν και την ποιότητα της πνευματικής και αισθητολογικής του περιουσίας, ή όποια μοιγερείται και μοιράζεται από την σκευτην μητέρα Φύση. Μόνον διά τον έρώτον τέ, άπάντων των άλλων έμφανίσεως του «έξιν» τοσούτο πλάγξει ένδύνη, αλλά και αυτή έξωτεχνική, άντικειμενική, κοινή, ήτοι προσωπική και ήθική, άρα ή σχετική έπίκοια, όσοδη τοτε βασιτά και άμελιότητα και άν ενε, άν έν δύναται να θεωρηθί ως έξωβροτική. Άλλά, περιπόρητοι μοι άναγκωται—και όν δία την άρτια έμφανισιν του όποιου εν της ψυχογραφικής, ήθρογραφικής και κριτικής όδους του «Μποσκου» τόσον μοχθόμην την στήμην αυτήν, περιπόρητοι μοι Κώστα Παρορίτη—το ζήτημα αυτό του έρώτου και τον μορφήν της ιστορικής έμφανίσεως του διανοητικού και καλαισθητικού περιεχομένου του Άνδράπου εν εννήθως ζήτημα άναδοσιτίας. Τι πταίει λ. χ. ό άριτος, ό όποιος σολίζεται με πολύδρους γάνθους και με πολύχρωμα κορδέλλα, έπιδουκωνται αυτά ός το άκρον όωτον της πολυτελείας και της καλαισθησίας; Η έπίκοιας της άντιλήψεως και της έκδηλώσεως του αυτής άν άφορθί βεβαίως το όυστηξ άτομου του άρτου. Άρα, ό φιλολογικον άγαθός—κατά το έρωτ άγαθός—κ. Κονωτανίος Παρορίτης πρσιπ ν' άποσώλη την θεωρηματιν της Στελαφιας του αυτής κοσις παθος, άν όμι και κοσις φώτον, αυτό το τελευταίον όμιος ενε άσχετον. «Ημεις άντανακλωμεν διά του Κριτικού καθρέπτου προς τους πνευματικούς και αισθητικούς θρβαλμούς των άναγκωτων μας την κίνησιν και το χρώμα της διά του λόγου διαρροής του διανοητικού και καλλιτεχνικού περιεχομένου του. Έπιεθα μόνον τυφλα και πιστά όθνατα πραγματοποιήσεως των δικαιωμάτων της άπαισίας μετρίας, ή όποια λέγεται Κριτική και της όποιας πολλάνκις έχει άλλέσι τον άόδοξαστον δ κ. Κωσταίνης Παρορίτης, γραφών λ.χ. άλλος εν τον συγχομύον «Νουμν», ότι οι «Περίο Ρωσίο» του κ. Ζαχ. Παπακωνοτήν έν έζων λογοτεχνικήν και διοικητικήν άξιαν, έπειδή ό συγχομύον... άν ένφανισι εν αυτας κομμουνιστικας άπόψεις και κομμουνιστικόν σνιστήμα λ...]

Αιά να γίνω άντιλήπτος, όθενυμίζω το περι «άποκατασώσεως της διαταραχθείσης άρμονίας» μέρος της Αισθητικής, του κλάδου αυτού της Φιλοσοφικής έπιστήμης. Και διά να γίνω περισσότερο άντιλήπτος, όθερηπώδ το σημάτιον αυτό και κατατρέγω εν τον Παρθένωνα, ζήτην έν βαθέων και τρέμων συγγνώμη άπότα πνεύματα του Ίκτινου, του Περικλήους και του Φεδίου, όιότι παρενοσήφωσα και τον έρωτ Παρθένωνα εν σημάτιον περι του Παρορίτου, ήτοι περι της φιλολογικής έκδηλώσεως του Κώστα Παορίτου, ή όποια ενε το έδωδες τον άλοχους (τον καλλιτεχνικού δηλ. αλοχους), της ήλιθιότητος, της άρμονίας, της πνευματικής και συγχομύης παρακοσώσεως, έν τας άπόψεις και τη τέχνη του Λόγου. Διότι ό Παορίτης, ως γράφω, ενε κακοσώτοτατο και βδελυρώτοτατο πτόμα Λόγου. Εινε, μοσι με έναν άλλο, μακαριότη ήθι, ή άπαιωτέρα,—κατά κοινήν έννοιαν, όχι κατά έκδοχήν έπιβολής και λογιάς έννησιως,κάθε άλλο,—χομολικωτέον, έκφυλιστέρα, σνματωτέρα, άδωστερα, φουματωτέρα, μισοματωτέρα, ήλιθιωτέρα, και σκωτοτέρα έν τέλει, εξέλιξις και έκδηλώσις έκείνου, το όποιον άνομώσθη Ψυχομοσις, έξεταζόμενον δι μόνον γλωσσικός, γλωσσοτεχνικός και αισθητικός, αλλά και πνευματικός και ήθικός και ψυχολογικός. Έπειδή και ή Λογοτεχνία, Λογογραφία κ.λ.π., ή διά του Λόγου τοσούτοι καλλιτεχνική έκδηλώσις των ενισωθητικών μας και των διανοημάτων μας, άν ενείκει εν τον έρω, άν ενε «όχι τί το έντέλιξ άνιστέλις, όσφι να ένύται, κατά βρολην και κατά βροξιν του γραφοτος, να διοχρεται άτιμωρηται και διά πνευματική, ήθικου και ψυχολογικού βροβόλου, να παίρη μισοματικά λουτα χωρίς να διαταρσεται και να άλλουσιται ουσιαστικός ως προς την κωλιαν άποψιν της, ως προς την κεντρικήν σκευτην της, ή όποια ενε ή καλαισθητική, ή καλλιλογική, ή καλλιτεχνική, ενή ή εναρμόσιος των έδωδων, άπ' σναιωθημάτων και των έντυπώσεων εν τεχνικός μορτάς και άπόψεις του Λόγου. Ό δέ Ψυχομοσις, έν τή σννόφ λαμβανόμενος, ως έλαττήριον, ως ψυχολογική σνστάσις, εν πνευματικόν και ήθικόν αισθητήριον, ως γνωστική άπετηρη και ως γνωστικον κεινολογιον, ενε καθαρα άποσυνθήσις και σνψις, άλλης δεισθητικόν και ψυχικόν λεπροκομοσιον, καθός, βεβαίως, πνιμοσι, όπιος ό Παορίτης, κ.λ.π. Και ενθ έξάρσιος δια την γνωστοκωτάτας του άπό τον νεοελληνικόν φιλολογικόν βόδβουον της τις φιλολογικές καταρα όε, δια τα φιλολογικά μολνητήρια και μαμονία, δια ά φιλολογικά περιτώματα, και μες τα έρωξεν εν τα μοστρα, έτέρου εμαγάσιος και έντύχιος και άνθρώπων με πραγματικόν τάλατον και με άναμοσώθητην άλλην άξιαν. Ίδε Φιληταν ός πεχοράφον, κ.λ.π. Έπιλογικός δέ ες λέξη, όι εν άφρον τον σταιρόν και το στήμα της σκαφάφροτος του συγχομύος Παορίτου άποφανόμενος ενε τόσον μακράν της Λημοτικης—την όποιαν έχει μοισολογικός ως μοισοδωτον του ό Ψυχομοσις,—όπως θά έοπειναν και θά ήθελαν ίσως μερικόν να πιστέωτων, όσφι, προκειμένου περι Λημοτικής πραγματικής, πανελληνικής, κνριοκετικής, άποδοτικής σνωδηήσιος άπόψεων Λόγου, περι Λημοτικής, καλαισθητικής, άρμονικής, καλλιτεχνικής, πλοσίας, δημουλογικής, ή όποια να ενε και κάλλος και καθαριότη και άκριβεια και ήθελα και ενον και λαμπρότης και ζωη και ρυθμος και μουσική και χορηγία και έξεις και μεγαλοπρσιπια και όνταμς και βαθια φωνή Λόγου—όπως πρσιπει να ενή ή παρσοιαζόμενη ως ζωητανή και παραδοξοματική και ψυχική γλώσσα—και όμι βεβαίως περι Λημοτικής, περιόριτης, σννήματικής, σκευτικής, έννοιωμένης, μεσοπαθών, σκευτολογικής, μορφικής, παρσοδοπιωμένης, έρμυφοροδίου, έπυλής, άποψυχομύης, πνωμάνικής, άποσινωμαμύης, μάσταρ όης, όσφι ή ψυχοσνματική, προκειμένου περι τοσούτης Λημοτικής, ό γραφών, άπαλοαμβάνωτων, γεμαμάς αυτας θά ενή το κορυγαυ να προκαλοθ σινώθαστε εν τον έπι καλή τη πίστι, ή και' έπιθεδων μετρητέωμενων αυτην, όσον άφορθι την πραγματολογικωτάτων και λογοτεχνικωτάτων έμφανισιν αυτής, ν' άντιμετρηθί προς σινώθαστε εν τον, ή όσφι, ή άλλος γραφάντων, αυτην έως τώρα... Άλλά τοσούτο ως εν παρόφω, προς το παρόν.

«Πόθεν έρξομαι σε κείριεν... Πόθεν, λοιπόν, έρξομαι κείριεν τον Παορίτην μας; Πάντοτε βεβαίως, όσι πιας έκδηλώσις του παρήχει τον ίδιον στάχον εν την γρηλίδω... Διά τοσο ός προχωρηώμενον κουτοφου. Έν πρώτοις, έμφανισι, ήθος, καλοπι, μοιτέλο, φιντορα: Το σκίσιον μου του Παορίτη διά την Φιλολογικήν και Καλλιτεχνικήν Ζωήν», όπου ενε πρωτοεμφανισήν πρό τριετίας ή «Φιλολογικήν Πινακοθήκη» μου, προφάσιως να περιλάβη μόνον την ψυχικήν, φιλολογικήν και μορφολογικήν ενόνα του Φιληταν, άρξίως ως έξής, πρόσον ένδομομαι. «Ψεύτικη νεχροκεφαλή, έμπυρύν εν σάμα καθηγητό...» Τώρα όμως, ίδού ό Παορίτης: Πιθικός του Πιθικοκομοιου του Βορονάφω, μετά την άφαιρέσιν των άδένων του. Φαουλής του Κονωτωτή, εν σήμα, μέρεθως και ύποστατον άνθρώπου, με μάσαν άπεριγράπτου σοβαρότητος έπι της φουσιουμίας του, έπικολλημένη ως τοιοτο έπαώ εν: αυτην, της όλοιας όμιος ή άκριβεια και ή προσαρμογή ενε τόσον ήλιθως εντέλης και άφους, όσφι, άκριβώς έννα τοσούτο, να άπεκνήφω διά μόνον αυτης και να διαρρηθί ό σκοπός της έπικολλήσεως της, να άποκαλύπτεται δέ οσού ή πραγματική έσοτηκότητος του άνδρός.

«Ελέγομεν λοιπόν...» Ελέγομεν, λοιπόν, περι φασουλδικής παρά του κ. Κονωτανιου Παορίτου μουσωνοσώσιος της διανοητικής και φιλολογικής σοβαρότητος, ή, άναλυτικωτάτων, περι τοσούτης φουσιωγνμικής,—φατικώς τοσούτοι,—φιλολογικής ήθλοποιίας του, όσφι, λοφ ύπερκεχλιώσεως της, λοφ ύπερμηχανικής, ήτοι άτέγνου, προσκολησεώς του, εν αυτην, να άποσυνωμύεται, γελοιοποητικός διά τον «Λογιόν» μας αυτου, ό σκεπτος της. Και προεσφωμεν εν τον Παρθένωνα, διά να κατασώσωμεν άντιλήπτην την άντιλήμην, διά να έμφανισομεν

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΑΤΗ ΔΙΚΗ

Μιά περιεργότατη δίκη έγινε πρό τινος στο Σέλις της Αγγλίας. Εδινάκετο κληποιος πολίτης δ όποιος κατηγορείτο ότι έκσκότασε μιά γάτα. Κατεδινάκηθη δέ σ' ένος μηνός φυλάκισι. Μόλις, όμως, δ Πρόεδρος άπήγγειλε την άπόφασι, δ συνήγορος τού κατηγορουμένου σηκώθηκε δρθιος και έλεγε τους δίκαστάς.

— Αποφύμαι που τού λέει εις την Έντιμότητά σας, δέν ήμπορούμε, όμως, νά δεχθώμεν την άπόφασιν αυτήν. Ό νόμος σάς παρέχει τού δικαίωσι νά καταδινάξετε εκείνους που κομποιοούν τά έθνη. Διά τήν γάταν, όμως, έπάραξι κλοπιμα έξαιρέσις. Κατά τού ΙΙον αιδών έξεδόθη βασιλικόν διάταγμα τού όποιον έτιμώρησε με δύο σελίνια πρόστιμον έκείνον δ όποιος έφρόνευε μίαν γάταν. Η τιμωρία έπετρέπετο τού διακλασιωθή μόνον άν έπιέκοιτο περι γάτας. Άνηγοήτης εις τόν βασιλέα. Τού διάταγμα αυτό δέν ήκηρύθη ποτέ. Άνευ πώδ έξακολούθη έλχθον.

Ό Ιαχυρισμός τού διηνήγορου αυτού ήταν άνριβής όπως άπεδείχθη και δ δικαστής αναγκάσθηκε νά άκυρώσει την πρώτην άπόφασιν και νά έκδώσι νέαν, διά τής όποιας δ κατηγορούμενος καταδικάζετο σύμφωνα με τόν παλαιόν νόμον σέ δύο σελίνιον πρόστιμον.

πραγματικώς τόν φιλοσοφικόν αυτόν ασταραλαπίθικον, δ όποιος άποτελεί έπιλεκτον και παραδοξοφιλικόν μέλος τού συγχρόνου Ζωολογικου κήπου τής φιλοσοφίας Έλλάδος, περιφραδμένος έκείνους εις αυτόν, υπό τού φιλοσοφικόν ψευδώνυμον «Κώστας Παρορίτης». Δότι δ «Κώστας Παρορίτης», ός μορφή, ός φωνογονία, είναι τύπος οικειότητος. Άν πταίει βέβαια δ άνθρωπος δι' αυτό, αλλά ποιος τού έπε νά προκαλέσθι τήν κοινήν προσοχήν έπι τής φωνικής αυτής έλλωτωματικότητος, διά λαθρομπορικώς παρεσιδούσε του και εις τήν Φιλοσοφίαν; Έξαμα άνάγκη; Όποιος έχει τά γένεια, πρέπει νά έχη και τά χένια, και άν δέν θέλει νά τά έχη, τού τά έφαρμολογούν άλλοι εις τά γένια, προς άποροδύπανον και τακτοποίησιν αυτού, χάριν τής κοινής εθαρπειάς και ήσυχίας. Όμοιοβη για φιλοσοφικά γένεια και χένια βέβαια. Η φωνογονία τού Παρορίτου—λαμβάνουμεν τήν φωνογονίαν ός καθρέπτην τής ψυχικότητος, ός πνευματικόν και αλοθηρικόν καθρέπτην, όχι ός όλην άπουμν,—είνε ομοειδής αύτοουδωμός και αύτοσθητός, χωρίς νά ύπαρχη κανένας λόγος, μέσα τού, ή έξω τού, όστι νά μέ παρουσιάσθι διαρκώς τήν αύτοτραγωδίαν τού αυτήν. Παρουσιάζεται και περιπατεί και όμιλεί και έκδηλώνεται ός εάν έταχθι και περιουσιώθι νά άοισθι επί τών όμων τής ψυχής τού και τού πνευματος τού όλην τήν λογιικήν και διανοητικήν Ύπόθεσιν τής Άνθρωπότητος. Σκαι είναι χαγαμένοι πάντες εις ακάσι, έπι τής μορφής τού. Άλλά, όποιος παρατηρήσθι εις τού βάθος, διά τών πλεγμάτων και τών επικυλίσεων των οικείων αυτών τής φρασεολογίας τού Παρορίτου, θά ίδθι νά αλορωθι μία πελορια πνευματική κολλούνη, ή όποια κτηνιά διαρκώς τόν άρα Τόν ήχον τής κολλούνης αυτής έπιμένει διαρκώς δ Κώστας Παρορίτης νά μέ τόν έμμανήσθι διά τών έκδόσεων τού ός μουσικήν λόγον και ρυθμόν Ίδίας. Άλλά δ άνήρ ειπε και... «κομμουνιστής»!!! Έδδ, «του πήθ' δ διάλογος τού πατέρα» κατά τήν ουμελιωτικήν λαϊκήν έκφρασιν, φιλοσοφικώς βέβαια λαυθωμένον και όχι κυριολεκτικώς. Έιπε άπερίγραπτον τού πανήγιου και τού γλέντι, τού όποιον παρουσιάζει ή κομμουνιστική έκκυσσι τού κ. Παρορίτου, διά τών διαφορών μικρών ή συγγραφικών, διηγημάτων του. [Παρένθεσις Β': Ό Παρορίτης όλοπνευσ νά τάξη τήν Φιλοσοφίαν ευφρην ύπερηθέα τού Κομμουνισμού ός είδος δακτυλογράφου τών κομμουνιστικών ύποθέσεων και νταβερλιόν. Έδδ έστιάθθι κάποιος έξενωκος, διότι έννοησον, ότι κανένα ύποκειμενικόν λόγον φιλοσοφικής ύπαρέσεος δέν ειχε, και διά τούτο έδημοσίωγησεν άντικειμενικόν, και μάλιστα τόν κομμουνιστικόν, δ όποιος σηκώει νερό. Και μάλιστα εν Έλλάδι σηκώει όχι μόνον νερό, αλλά και κάθε πνευματικόν και λογοτεχνικόν έξέλιμα και έλος.] Άπερίγραπτον όχι μόνον υπό έποινι θαλασοποιήσεως τού προφραδματος, τής έννοιας, τής οικουμηνότητος, τού περιεργουμένου, τών άπόδων τού Κομμουνισμού, αλλά και υπό έποινι θεσιακήν, λογιικήν και τεχνικήν. Σπαδάσει δ βαθναϊσθητός κ. Παρορίτης υπό τήν συναισθησιν τού οικονομικού κακοθι τής άνθρωπότητος, και έξουλοθικόν λογοτεχνικόν—διηγηματογραφικώς—προς έκδιώξιν αυτού, βγάξει και τής διηγηματογραφικής τεχνής τά μάτια, αλλά και τού κομμουνιστικόν φάσμακον, με τού όποιον έχει πασαλειμένον τού διηγηματογραφικόν σπαθι του, τήν διηγηματογραφικήν παρολιάν του, τού μεταβάλλει εις οστιανόδοκον και εις ίππελακκούσαν, όστε νά τρέπονται εις άτακτον σφυγμν, θίλοντας και μη θίλοντας, όλοι οι άνεμόνετες από αυτό θρασελιαν και λυτρωσον. [Παρεμβολή Η. Προκειμένου περι ουσχετισσεως προσωπικότητος εν γένει Παρορίτου—Ν. Λαπαδιώτου, μόνον εις τού σημείου τής κομμουνιστικής πιστεως θά ήδυνάμεθα νά άνακαλήθωμεν έπαρην και συνταύτισιν αυτών, έκφραζόμενοι περι αυτής διά τής λαϊκής μεταφοράς: «Κύλησε δ τέντζερης και βρήκε τού καπάκι». Τέντζερης βεβαίως—έν κρινόμεν άναλογικώς προς τήν παροιμίαν, αλλά και προς τού σχετικόν γεγονός—είνε δ φίλιτος Ναπολιών, διότι αυτός προσήραξε μετά τόν Παρορίτην, πολύ μετ' αυτού, εις τόν Κομμουνισμόν, ένθ, κατά τού δικαίον τής πνευματικής και αλοθητικής καθαρότητος, με τόν τέντζερην θά έπρεπεν όφθαλμοφάνως νά παραβληθθι δ Παρορίτης].

(Συνέχεια και τέλος εις τού προσεχές)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ένα γαλλικό περιοδικό δημοσιεύει τόν έξής περιεργότατο πίνακα περι τής ηλικίας στήν όποιαν μπορούν νά ρθώσον τά διάφρα ζωια: Ό Λόκος και ή άρκουδά π.χ. σπανίως ζούν περισσότερο άπό είκοσι χρόνια. Η άλεπού ζή δεκα έως δεκατέσσαρα χρόνια. Τό λεοντάρι μπορεί νά φθάσθι τού έβδομημην. Ό λαγοί ζούν συνήθως περι τά όκτώ χρόνια. Οι έλέφαντες μέχρι... τετρακοσίων έτών! (Ύπάρχει μάλιστα τού παρόδους κάποιον έλέφαντος που έζησε τετρακόσια δέκα χρόνια!) Ό οινόκερος δέν ζή περισσότερον άπό είκοσι έως είκοσιπέντε χρόνια. Η κόττα και δ γάλλος ζούν τού πολύ μέχρι δώδεκα χρόνια. Η φάλαινα ζουν χρόνια. Οι χοίροι και τά σκυλιά είκοσι χρόνια κατά μέσον όρον. Οι κατσίκες και τά πρόβατα δεκαπέντε χρόνια. Τά βόδια πενήντα χρόνια. Τά όλογα τραυταπέντε. Καί τέλος, οι γάτες σπανίως διαβιούν τά δεκαπέντε.

— Οι Άμερικανοί άρχιτεκτονες άνεκάλυσαν τελευταίως ότι οι κάτοικοι τών ύψηλοτέρων διμερισμάτων τών οθρανούστατων, άπολαβάνουμν, κάθε μέρα, μιάς ώρας ήλιο περισσότερο άπ' τούς άλλους άμερικανούς.

— Αυτό συμβαίνει άπλούστατα λόγω τού ήθους σέ όποιο βρίσκονται.

— Μία έφημερίς τής Καμπυλίας, δίνει τις έξής πρωτότυπες συμβουλέσ στους μελλονώμους:

— Όταν ένα κορίτσι σάς άράσει, φροντίστε νά τού δήτε τήν όρα τού... καθαρίζε πατάτες. Έαν παρατηρήσετε ότι κοβει χονδρές φλοίδες, θά πη ότι είναι σπατάλη. Έαν δέν καθαρίζε τους «κομπους» με τήν άκρη τού μαχαιριού, θά πη ότι είναι τεμπέλα. Έάν πλυνει τις πατάτες μ' ένα μόνον νερό, θά πη ότι είναι άκάθαρη. Έάν τις ψηνει μέσα σέ πολύ ήλιο, θά πη ότι είναι λάμαρη. Έν τούτουτέ τέλος περιττωσον, μην τήν πάρτε: θά δυστυχίσετε σ' όλη σας τή ζωή.

— Την υπερχωριότερη γενεολογία έπι τού θανάτου τού βασιλέως Όθωνος τήν έγραψε δ Αναστασιος Βυζάντιος, ένας άπ' τούς μεγαλειότερους Έλληνας δημοσιογράφους.

— Ό ίδιος έξεφώνησεν και τόν επικριτικόν τού Κ. Κανάρη,θαίμα γλαφυρότερος και καλλιόγιος.

— Ό Ίσοκράτης έγραψαθηκε έπι δολόκληρα χρόνια για νά γράψη τόν περιφιμό πανηγυρικόν του.

Άπό τούς συγχρόνους Έλληνας δημοσιογράφους γράφει πολύ άγα δ κ. Σπ. Μελάς. Έκείνον που θά γράψη όμως είναι συνθήστασι άποστολοφρηματικόν...

Η ΑΝΤΙΛΙΣ ΚΑΙ Ο ΟΧΛΟΣ

Η έπέμβρισις τών... ύδραντιών, στις διαδηλώσεις και τις στάσεις μη νομίσσε ότι εινε έφευρσις άντλιές έναντιον τών έπαναστατών... Είναι δ στρατάρχης νε Άομπό, που ήμμοσε στις άρχές τού όχλου. Ό Ντέ Λεβρις σά «Αποκρινόμενυμάτ» τού άναφέρει και τήν έξής περιεργον μάχην... δι' ύδατος:

«Κατά τή διάρκεια ενός ταξιδίου μου στή Γενεύη, σά 1782, που έδειξαν τόν όρόμο όσον σά μιά άπό τις πολυάριθμες έπαυσασις που έχουν λάβει χώρα στήν πόλη αυτή, οι άντίπαλοι έμάχηον έπι ώρες με... τεράστια κίλισμα γεμάτα βραστο νερό!...»

***

Θέ'ετε τώρα νά μάθετε και τού όνομα τού πρώτου που σιξέφθηκε νά μεταχειρισθθι τις πυροβυστιές άντλιές έναντιον τών έπαναστατών... Είναι δ στρατάρχης νε Άομπό, που ήμμοσε στις άρχές τού περισμένου αιδών. Κατά τήν διάρκεια μιάς στάσεως, έσφιγώνης με τόν διευθυντή τής αστυνομίας Ντελεσσά άντι πυροβόλων νά μεταχειρισθθι για τήν καταστολή της τις άντλιές τού πυροβυστικού όχλου. Με τού μέσον αυτό ή στάσις, πράγματι καταπλήγη. Άπό τότε, οι κυβερνήσεις όλων τών κρατών καθέρωσαν τήν χρήση τών άντλιών έναντιον τού θορυβούτσου πλήθους.

ΔΗΛΟΣΙΣ

Ειδοποιούμεν τους έχοντες άνάγκην τού ύπ' άριθ. 2 φύλλου τού περιοδικού μας «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» νά τού ζητήσωσι από τά Γραφεία μας έμβάζοντες συγχρόνως Δραχμιάς 15.